

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 46. szám

2012. április 10.

Kinyújtott kéz

Már a napjára sem emlékszem, mikor számolhattam be olyan történetéről, ami visszafogná a záhonyi vasutasok hétköznapjainak feszültségét. Azt hiszem, megtört a jég, mert járatritkítás ide, arcképes mizéria oda, cargos tagjainktól végre kellemes újdonságokról hallhatam. Ráadásul a hírek, nemcsak a

záhonyi, de minden magyar vasutas számára óvatos bizakodást sejtetnek.

A Rail Cargo Hungáriánál (RCH) nagy zsongás volt az elmúlt hetekben. Ülészett az Európai Üzemi Tanács (EÜT), az RCH Felügyelőbizottsága, tartottak VÉT-et, a Központi Üzemi Tanácsuk pedig Budapesten ült össze a múlt héten.

Az EÜT március húszadikán tartotta soros ülését Bécsben. Christian Kern, az osztrák állami vasút (ÖBB) vezetője elmondta, annak ellenére, hogy hazánkban sok támadás éri a külföldi vállalkozásokat, sikerült együttműködniük a magyar partnerekkel. Kijelentette azt is, hogy újra kell rendezni a piacot, és ebben mindenképpen partnereként tekint az ÖBB a MÁV-ra, a GyESEV-re és az RCH-ra.

Cége visszavonulni készül Skandináviából, és a volt szovjetunió országaira (FÁK – Független Államok Közössége) fókuszál a jövőben, és jelentősen növelni igyekszik részesedését Délkelet-Európában. Kern úr beszámolt arról is, hogy bármi lesz a széles vágány Szlovákiában tervezett meghosszabbításából, az ÖBB számára az átrakóbázis továbbra is Záhony marad.

Azt hiszem, minden vasutas fülének szépen csengenek Christian Kern szavai, nekünk záhonyiaknak különösen azok, melyek az átrakóra vonatkoznak. Ha az elképzelések megvalósulnak, akkor nem csak a Cargo, hanem a Pályavasút, és nem utolsó sorban Záhony-Port is kiszámíthatóbb jövő elé néz, ami összességében több ezer vasutas jövőjét befolyásolhatja. Rajtunk nem múlik, és reméljük, az érintett vasútvállalatok, illetve a magyar állam is elősegíti a jól hangzó tervek megvalósulását. Annál is inkább, mert az RCH Felügyelőbizottságának március 29-i ülésén elhangzott az is, hogy az elképzelések szerint Budapest a délkelet-európai áruszállítás központja, az RCH pedig „kinyújtott kéz” lesz a térségben.

Persze, a jövő most is kiszámíthatatlan, nem beszélve a politikusokról, de mintha kaptunk volna némi esélyt a jövőre vonatkozóan. Mert tudnunk kell, hogy az áruszállítás nélkül nagyon nehéz ügy a magyar vasút, és ha már áruszállítás, akkor Záhony, hiszen Kelet Kapujának megkerülése a vasút végét is előre jelezne. Remélem, a kinyújtott kéz megtalál bennünket is.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Hétköznapi misztérium

Gyermekkoromban azt hittem, a világ legegyszerűbb dolga az ünneplés. Ünnepe az a nap, amit azzá teszünk, és azzal tehetünk ünnepé egy napot, ha úgy rendezzük át, hogy nem fér a szeretet a négy fal között. Persze, az is fontos, hogy mi döntjük el, hová, kire árad a szeretetünk. No, ez az, amit manapság összetévesztünk az ajándékozással, és lassan mindegy lesz, mire fel kaptunk szabadnapot, mert többnyire már eszünkbe sem jut, hogy minek, kinek is az ünnepe az éppen aktuális hosszú hétvége.

Ahogy telt, múlt az idő, és elértem végleges testmagasságomat, de még lobogott a hajam a szélben, rá kellett jönnöm, hogy a kereszténység legnagyobb ünnepét nagyon kevesen tartják meg a kereszténynek mondott Magyarországon, mostanában legfeljebb százazren. Ők sem mind élnek keresztény módon, korunkban valljuk be, nem is egyszerű az ilyesmi, de legalább ismerik a történetet, és Jézus keresztalálával is elboldogulnak valahogy: Általában kevesen vitatják Krisztus egykori létezését, és a keresztre feszítésről is tudható, hogy gyakori volt a római birodalomban. De a feltámadás már nehezebb ügy, nem is bíbelődnek vele az emberek, inkább elutaznak néhány napra az ünneplés helyett. Bűneink megváltása pedig végképp homályba vész, hiszen előbb magunk előtt kéne beismernünk az igazságokat. Márpedig, mint tudjuk, legjobban mindig az igazság fáj.

Jézuskánk a születésnapján sem járt sokkal jobban, bár akkor lehet, hogy nem százazren, hanem százazrek zarándokoltak el a legközelebbi templomba. Igaz, elég cudar akkoriban az időjárás mifelénk, és került egy kellemes kifogás is, hiszen a Karácsonyt rég kikiáltotta már a nép a szeretet ünnepének. Mondhatnánk, hogy a szocializmus a bűnös, de kár a gőzért, mert a rendszerváltás óta eltelt jó két évtizedben nem hogy lázongás nem volt ez ügyben, hanem inkább erősödött a hitetlenség hite. Másnap persze gyakran látjuk, hogy a szeretet mégsem ér a falakig, de akkor már késő, de szerencsére az új ajándékok is segítenek a maszatolásban.

Az okok keresésében visszamehetünk akár első királyunkig, mert Szent István egyébként előremutató életműve bővelkedett ünneptipró elemekben is. Hiszen azon túl, hogy máig ható erőként idegenekkel biztosította a kereszténység felvételét, az öröklési rend gyökeres átalakításával és a hét „ország” egyesítésével nem csak saját hatalmát teljesítette ki, hanem sikeresen kiirtotta az őt megelőző évezred, vagy évezredek hagyományait, értékeit is. Ezzel elérte, hogy eleink számára minden ünnep kötelező volt, mint annak idején, a szocializmusban. És ha valami kötelező...

De mindez a múlt, ami nem ad felmentést arra, ha üres marad a szívünk. Ne legyen kötelező semmiben hinni, csupán nem fosszuk meg magunkat a misztériumtól, annak eredeti, görög értelmétől. A bölcs hellének szerint a misztérium titok, ami túl mutat az emberi értelem képességein. Kívülálló számára nem látható, de akkor vajon mi az értelme? Ha megszerezzük a képességet, hogy más is lássa, sőt érezze azt, nem lesz üres a szívünk, és újra szük lesz a négy fal. És talán jobban tudunk majd ünnepelni is.

Dolhai József